

1° lezing uit de brief aan de Romeinen 8, 9-13
Evangelielezing uit het evangelie volgens Matteüs 11, 25-30

OVERWEGING 3 juli 2011 Dominicuskerk Utrecht

Zoals altijd, als we op zondag samenkomen om ons geloof te vieren met elkaar, willen we ons ook laten gezeggen door wat uit de Schriften naar ons toekomt in de hoop, dat we daar in ons leven van alledag mee verder komen. Dat is niet altijd eenvoudig. De teksten roepen vaak eerder vragen op dan dat ze antwoord geven.

Ook vandaag horen we weer woorden, die wel mooi en zelfs troostend zijn, maar tegelijk ook weerbarstig.

Als Paulus zegt, dat we ons niet door onze eigen wil moeten laten leiden, maar door de Geest van Christus en daaraan koppelt dat we zullen sterven als we dat niet doen, dan klinkt dat toch heftig, haast als een dreigement.

En als Jezus zegt in zijn gebed dat hij dankbaar is, dat de Vader zich alleen openbaart, onthult, aan eenvoudigen en dat wijzen en verstandigen het nakijken hebben, dan spoort dat ook niet direct met ons leven in de huidige westerse maatschappij.

In onze samenleving kom je niet ver met eenvoud en deemoed. Er wordt van ons verwacht, dat we presteren en we moeten ons vooral profileren willen we iets betekenen.

Dat zie je in de politiek, in het bedrijfsleven, maar ook in dienstverlenende sectoren als zorg en onderwijs.

En we weten maar al te goed, dat dit heel veel mensen een enorme stress geeft. Lang niet iedereen kan aan die eisen voldoen, lang niet iedereen kan meetellen. Zelfs hele knappe koppen onder ons belanden soms in situaties waarin ze tegen hun grenzen aanlopen en uit de boot vallen.

Er gaan niet voor niets telkens weer stemmen op om tegen de maalstroom in het anders te gaan doen. Dan wordt gesproken over onthaasten, over ontspanning en wat al niet meer. Maar zelfs onze vakanties dreigen geleidelijk mee te doen aan stress en prestatie. We willen steeds meer meemaken en beleven. Ik zat laatst in de trein en hoorde in de coupé naast me vrouwen opsommen waar ze al niet waren geweest en wat er verder nog op het verlanglijstje stond. Je telt immers niet mee als je niet minstens alle grote vakantieoord en toeristische bezienswaardigheden op de wereld hebt bezocht?

Willen we dat eigenlijk wel? Worden we daar gelukkig van? Wat doen we onszelf en anderen aan ons mee te laten voeren in die maalstroom? Is dat wijsheid en verstand? Is dat wat God met zijn schepping, met ons bedoeld heeft? Leidt dat tot werkelijk goed leven voor elk mens?

Ja, dan komen die teksten van Matteüs en Paulus ineens toch wel in een ander licht te staan.

Ook Jezus werd in zijn tijd geconfronteerd met een bovenlaag die alles aankon en beheerste en een onderlaag, die uit de boot viel. De zogenaamde wijsheid van de wereldlijke en kerkelijke leiders in die tijd zorgde ervoor, dat velen, die niet konden voldoen aan wat norm was, werden geminacht, werden klein gehouden. Farizeeën

en Schriftgeleerden legden de Tora, de joodse leefregel, zó wettisch uit, dat het als een zwaar juk werd gevoeld. Matteüs laat in de bergrede zien, dat Jezus de Tora weer laat zien zoals deze oorspronkelijk is bedoeld: als een lichte last, een bron van verkwikking, een bevrijdende wegwijzer naar het leven. Juist in die oude Schriften horen we, hoe God nadrukkelijk niet kiest voor de groten en machtigen van de aarde, maar voor eenvoudige mensen. Dat juist zij groot zijn in Gods ogen.

Eenvoudig wil in dit verband niet zeggen, dat het gaat om domme mensen, die niet goed zouden kunnen nadenken, maar om mensen, die zich niet groot maken ten koste van anderen, mensen, die vanuit hun hart leven, compassie hebben voor medemensen, niet meteen oordelen, maar luisteren, aandacht geven, oog hebben voor de waarde van de kleine dingen, die gelukkig maken.

En als Paulus zegt, dat we ons niet door onze eigen wil moeten laten leiden maar door de Geest van Jezus Christus, dan heeft hij het precies over deze dingen. Alleen vanuit die levenshouding kunnen we gelukkig zijn, zullen we werkelijk leven.

Moeten we ons dan helemaal afkeren van wat de samenleving biedt en van ons verwacht? Dat denk ik niet. We zijn immers zelf deel van die samenleving. Het is goed om je verstand te gebruiken, het is goed, om je kwaliteiten in te zetten en deze te laten zien, we hoeven ons licht niet onder de korenmaat te zetten, staat in datzelfde evangelie van Matteüs. Ook mogen we natuurlijk straks genieten van een welverdiende vakantie, en als die ons voert naar verre oorden, dan is het zaak om dat niet te doen om te scoren waarheen je nu weer allemaal hebt gereisd, maar om los te komen, open te staan voor nieuwe ervaringen en met verwondering te ontdekken dat er buiten je eigen leefwereld zo verschrikkelijk veel goeds en moois is te vinden. Dan is het werkelijk een verrijking.

Uiteindelijk gaat het erom bij alles wat we doen en meemaken te leven in dankbaarheid vanuit het besef, dat uiteindelijk alles ons is gegeven uit Gods genade. Dat is eenvoud van hart. Dan zal ook ons alles wat doet leven worden onthuld.

En als we dreigen er toch onder door te gaan, omdat de wereld en ons leven nu eenmaal broos en kwetsbaar zijn, dan zegt Jezus: Kom maar bij Mij. Mijn juk is zacht, mijn last is licht.

Leny Beemer, lekendominicaan